

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת אמור תשפ"ב

(קדושים ח"ל)

גליון: 110

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

וספרתם לכם - לעצמכם

שער אחר... שבת אחר... מזל אחר...

כן מיתוסף לנו חיוק בנקודה מרכזית זו - מהמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ט): על שנים עשר שערים שיש בתפילה כנגד: 'שנים עשר שבטים, ושנים עשר מזלות'. וכל שבת ושבת יש לו נוסחא מיוחדת ושער מיוחד להיכנס דרך שם בתפלתו. (והוא ע"פ תיקוני זוהר י"ח). ובליקוטי מוהר"ן (ע"ג ב'): על מ"ט שערי תשובה, שהם כנגד: מ"ט אותיות, שיש בשמות 'שנים עשר שבטי יה'. שהמורם מכך; שכל אחד מישראל יש לו שער ודרכו הוא - שכבר בשרשו זה שערו השייך לו. שער אחר מזל אחר... ואם כן למה לו ליפול ולהתבלבל מחבריו שבכלל שערי - הם אחרים מהם.

לא היו רוצים כלל לדעת מה נעשה אצל הזולת

בקשר לכך, מעניין לציין מדברי החסיד רבי לוי יצחק בנדר, כפי המובא בספר (שיחות מהרלו"צ) וכך הוא כתוב: אחד שהיה נוהג לקום בחצות הלילה, שאל אותו, מה עדיף יותר, אם לחזור לישון אחר חצות עד לפני התפילה, או להישאר ער עד הבוקר. ענה לו: על כגון דא יש מרבינו שיחה כללית שאמר: 'מה שרק עושים הוא טוב העיקר שלא עושים רע'. והוסיף ואמר: שבמא, החוזה מלובלן ז"ל לעת זקנותו, היה מניח עצמו קצת לישון לפני התפילה כדי לבוא בכוחות מחודשים לתפילה. אמנם בזוה"ק כתוב: שהוא דבר גדול להיות ער מחצות הלילה, עד אחר התפילה. לכן אם אחד יכול לקיים זאת - להיות ער, זה בוודאי טוב, אבל אם אחד רוצה להיות יתר ערני לתפילה, לכן מניח עצמו לישון קצת - גם זה טוב.

ורבי לוי יצחק הדגיש בדבריו אלו, באמירתו: שאין אחד דומה לחבירו בין בכוחות ובין בזמן. ואין אחד יכול להגיד לחברו איך לנהוג. והוסיף: 'אף פעם לא ראינו שאחד יגיד לחברו עשה כך ועשה כך, או למה עשית כך ולא כך, כי אין לו להתערב בענייני חברו כלל. כי זה כמו 'היזק ראייה', שצריך להזהר בוה, ואין שנוהג, נוהג. וכבר אמרו חז"ל: 'לא תדן את חברך עד שתגיע למקומו'. ובכלל סיים רבי לוי יצחק: לא היו רוצים כלל לדעת מה נעשה אצל הזולת..."

כל אחד ושרשו הוא

וכבר מובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ל"ז): שכל אחד מישראל יש לו בחינת נקודת צדיק מה שאין בחבירו, וכמעשה דאבא אומנא-ואבני, שאמרו לאבני: שאינך לא יכול לעשות כמעשה אבא אומנא - שהיה מקיז דם ולא גבה כסף מעניים, ושמר על הצניעות באופן מרובה. ובהקדמת ספר 'בעלי ברית אברהם' למקובל רבי אברהם אזולאי תלמיד הרמ"ק זלה"ה, ז"ל: 'ידע שכל נשמה ונשמה יש לה חלק בתורה מה שאין לחברתה, והעניין, כי התורה ונשמתן של ישראל ענין אחד ובחינה שווה... ובתורה סוד ישראל שהם ששים ריבוא נשמות, אשר כפי כל אחד מהפירושים משם נתהווה שורש נשמה אחת מישראל, ולתמיד לבוא כל אחד ואחד יקרא וידע על התורה כפי הפירוש המגיע לשרשו'.

כשאנו קוראים בתורה 'וספרתם לכם' נכוון לילכם' של עצמנו, של כל אחד ואחד בעבודתו הוא, במכלול מעבריו ותיקונו כפי מה שקשור לעבודת השם שלו, לילכם' הפרטי של כל אחד ואחד, הספירה שלנו לצאת ממ"ט שערי טומאה ולזכות לקבלת התורה.

בפרישיתנו, מוזכרת מצוות: 'ספירת העומר'. וכך נכתב בפסוק הראשון של מצווה חשובה וחביבה זו: 'וספרתם לכם'.

כבר עמדו מפרשי התורה על לשון: 'לכם'. בדברי הרמב"ן אנו מוצאים הסבר על ה'לכם' בכתבו: 'וטעם וספרתם לכם. כמו: 'ולקחתם לכם' (בד' מנינם), שתיא ספירה ולקחה לכל אחד ואחד, שימנה בפיו ויזכיר חשבונו כאשר קבלו רבותינו... ה'אור החיים' הקדוש, מאיר בדבריו בחשיבות הספירה לכל אחד, כמו ביציאה מהטומאה שסופרים ימים נקיים, וגם בבאן בכדי שניתהר מטומאת מצרים, ובלשונו: 'וסבת ספירה זו היא לסיבתם לטהרתם...'

לא ליפול בדעתו מחבריו בני גילו הטובים ממנו

רבי נתן, מחזק אותנו ב'וספרתם לכם' בהדגישו את ה'לכם' - כל אחד ספירתו הוא, לעצמו הוא. וכך הם תורף דבריו, (ליק"ה פסח ט כ"ב): ענין ספירת העומר - הוא לספור לעצמו - כל אחד כפי מה שהוא, ולא ליפול בדעתו מחבריו - בני גילו הטובים ממנו בהרבה. אף שרואה שהוא עדיין רחוק, וחבריו כבר זכו למה שזכו. כי אסור להרהר אחרי המקום ב"ה, ומי יודע מאיזה מקום הוא, ובאיזה מקומות נמשך על ידי מעשיו, כי אין אדם דומה לחברו כלל. וזה אמור בפרטיות לכל אחד שרוצה לצאת מטומאתו וזההמתו שזהו עניינו של: ספירת העומר, כמו שאנו מתפללים בסיום הספירה: 'כדי שיטהרו עמך ישראל, שצריכים לספור הימים לעצמו, ואל יפול אותו חבירו כלל ח"ו'.

וממשיך מוהר"ן בדבריו המחזקים והמרוויים - באור דברי רבינו (ליקו"מ תחילת ח"ב): על הפסוק: 'אחד היה אברהם', שעיקר התקרבות אברהם אבינו להשי"ת היה, על ידי שחשב תמיד שהוא אחד בעולם, ולא הסתכל על שום מונע ומעכב ומבלבל כי לא פעם ישנו לאדם חלישות הדעת ואילו מחבריו ואוהביו באמת, ולשם כך יש ללכת בדרך זו של אברהם אבינו - לחשוב כאלו הוא יחידי בעולם, שזה נרמז ב'וספרתם לכם' - לכם, לעצמכם.

כן מקשר דיבורים אלו - לסיפור של: 'חכם ותם' (סיפור ט') בסיפורי מעשיות), אשר בו סופר על ה'יתם' שהיה 'רצען', ולא מצא חן בעיניו המנעל שעשה שהי על שלושה קצוות, וכדומה. אך יחד עם זאת, היה מתפאר בו באמרו: 'כמה נאה ויפה מנעל זה'.

וכשאשתו שאלה, א"כ למה בעלי מלאכה אחרים לוקחים ג' זהובים בעד זוג מנעלים, ואתה לוקח רק זהוב וחצי, השיב לה: מה לי בזה; 'זה מעשה שלו וזה מעשה שלי. ועוד, למה לנו לדבר מאחרים, הלא כדאי לחשוב כמה אני מרוויח ממנעל זה מיד ליד. ומסיים מוהר"ן: והבן הלימודים ממעשה זו: כמה שצריכים להיות שמח בחלקו תמיד, ולא יסתכל על העולם - שיש להם פרנסה כנגדו בכללי כפלים, וגם, אכילה ושתיה ומלבושים נאים, ואף על פי כן מלאים דאגות רביביו חסרונות, וגם בעבודת ה' בתורה ובתפילה הם גדולים ממנו אלפים פעמים, אף על פי כן - אל יפול בדעתו מזה כלל, רק יהיה שמח בחלקו תמיד, ויהיה בשמחה תמיד בכל נקודה טובה שמרוויח בתפלתו ועבודתו.

פניני הפרשה

"אמור אל הכהנים" (כ"א א)

רש"י בפירושו: להזהיר גדולים על קטנים.

אמור, לשון: **דיבור רך**, כדברי רש"י על הפסוק: **"כה תאמר לבית יעקב"**, באם רוצים להזהיר גדולים על קטנים, להכניס זוהר אור תורה ויראת שמים בבנים ובתלמידים, הדרך העיקרית היא: **באמירה רכה**, בדברים רכים וטובים המתיישבים על הלב.

"לנפש לא יטמא בעמיו" (כ"א א)

בעמיו, פירושו המפרשים (דעת זקנים ועוד), שאפילו לקרוביו לא יטמא. ע"פ דבריהם (שבת ט.ד): **'אין אוממים לאדם חטא בשביל שיזכה חבריך'** שבאם מקרבים את הרחוקים יש מאוד להיזהר שלא יפול הוא. וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה נ"ט): **'מי משתדל לקרב בני אדם לעבודת השי"ת צריך לשמור את עצמו שלא יתאחזו בו הקליפות והרע על אלו בני אדם שרוצה לקרבים'**. וזה: **'לנפש לא יטמא בעמיו'** - שאף שרוצים לעשות **'נפשות להשי"ת'** ולקרב את בני ישראל שהם קרוביו - יש לו להיזהר: לבל יטמא הוא.

וזהו דיוקו של קרא **'לנפש'** - גם אם עושים נפשות לו ית' - **'לא יטמא בעמיו'**, לשמור על עצמו הוא.

"איש איש מזרע אהרן" (כ"ב ד)

לכאורה קשה כפל לשון: **"איש איש"** ?

ואפ"ל, ע"פ הא דאיתא (סנהדרין כו: ועוד): **'אהרן היה אוהב שלום ורודף שלום'**. לכך נאמר בו: **'ב' פעמים איש - שחיבר בין ב' אנשים'**.

"ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש ה' כי נזר שמן משחת ה' עליו" (כ"א, י"ב)

"ומן המקדש" מרמז על **"בתי מדרשות"**, כדברי חז"ל (מגילה כ"ט) על הפסוק: **'והיה לכם למקדש מועט - אלו בתי כנסיות שבל'**. **'לא יצא'**: על פי מאמרם (קידושין ל:): **'אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש'**.

"ולא יחלל את שם קדשי" שילמד תורה בטהרה - כמובא בהז"ל (יומא לב: ועוד) עה"פ: **'יראת ה' טהורה עומדת לעד: אמר רבי חנינא זה הלומד תורה בטהרה'**. וזהו **'שם קדשי'**. **"כי נזר שמן משחת קודש"**, כי גזוז שם חכמת ה"י - **'שמן משחת קודש'** הרומז לחכמה. וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ד): **'שמן משחת קודש זה בחינת שכל'** **עליו** - עולה במספר: **'בזמן הזה'**. רמז: שלאחר חורבן הבית עיקר קנין תורה הוא **בבתי כנסיות ובבתי מדרשות**.

"וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא" (כ"ב י"א)

נפש רומז על דיבור - תפילה: **"ונפשי יצאה בדבריו"**, ליקוטי מוהר"ן (תורה ל"א ועוד): בכוח התפילה נהיה זה הדבר שהתפלל עליו - **"קנין כספו הוא"** - זה נעשה שלו **בקנין נצח**. וכמובא על הנתכב בשמואל הנביא שאמו חנה התפללה ואמרה: **'אל הנער הזה התפללתי'** שבכוח התפילה הוא שלה.

"אלמנה וגרושה... את אלה לא יקח כי אם בתולה מעמיו יקח אשה" (כ"א, ד)

כשהכהן הרומז על הצדיק, שזה גם כל אחד מישראל - ועמד כולם צדיקים, רוצה להתחבר לתורה שהיא בחינת **"אשה"** וכמובא על זמר **'אשת חיל'** ועוד, אל יסתכל - על לימוד תורתו

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סִפּוּרִים מְאִירִים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"אמור אל אהרן הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם" (כ"א)
רש"י: "אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים"

דרך החינוך של שמש הקלוז'!

היה זה אחד מאנשי שלומנו באומן, בשם רבי ישראל וינברג, שסיפר לחסיד הנודע רבי לוי יצחק בנדר - מזכירונות ימי ילדותו. ובה סיפר; היה זה כשהייתי ילד קטן - הייתי ילד שובב, ונהגתי לעשות מעשי קונדס כדרכם של ילדים שובבים.

והיה זה פעם אחת, כשחזרתי ביום ששי מ'החידר', נכנסתי ל'קלוז' באומן, והתחלתי להפוך את הספסלים בזה אחר זה, עד שכל הקלוז' היה נראה כמהפכה אחת גדולה. לפתע נכנס השמש הידוע ה'קלוז' - הלא הוא רבי נחמן מטולשין - תלמידו ונאמן ביתו של מוהר"נ, ותפס אותי - על חם במעשה השובבות הגדולה. אך במקום גערה וצעקה - ניגש אלו באבהיות - הניח על שכמו ידו האוהבת, ושאלני בנועם: 'אולי תרצה עזרה בעבודתך הקשה'!! והילד, ישראל הקטן - הושפע מקיסמו וגישתו של רבי נחמן, התבייש במעשיו, והשפיע עליו שיפסיק מיד ממעשיו.

תוכחת אהבה זו השפיע עליו מאוד ונחרט בו היטב, וכפי שהיה רגיל לספר עובדה זו ברבות השנים, בהוסיפו: 'אילו היה צועק עלי, לא היה פועל כלום...!'

הריני מוחל וסולח!

בהארה מיוחדת היה החסיד רבי שמואל שפירא זצ"ל מחנך את צאצאיו, וזאת לבד מהדוגמא האישית במכלול הנהגותיו בעבודת הבורא במסירות מרובה. היה זה פעם, שהבחין בשנים מנכדיו שהתקוטטו זה עם זה, שם את עצמו כאינו מבחין במתרחש, והמשיך בלימודו, והמריבה שקטה, כדרכן של מריבות ילדים.

כעבור פרק זמן, נכנס אחד מהניצים באקראי לחדרו של הסבא, קרא לו רבי שמואל, וביקש ממנו לפתוח 'קריאת שמע שעל המיטה', והצביע על תפילת: "הריני מוחל וסולח", וביקש לקרוא זאת לקרוא מילה במילה, ובקול רם, בכדי שגם הנער בעצמו ישמע ויפנים מה שהוא אומר כעת בקריאתו: 'הריני מוחל וסולח לכל מי שהכעיס והקינט אותי...'

שום מילת מוסר, וגם לא גערה - אבל המסר היה ברור - היה ריב ונצרך בכאן מחילה... זה לא עובר לסדר היום... ובכך הצליח להנחיל לנפשו הרכה של הילד נכס צאן ברזל לכל ימיו, למחול ולסלוח, יחד עם הידיעה שלריב ישנו תוצאות וצרכים ע"כ מחילה וסליחה, והזהירות כדאית.

"אני ה' אלוהיכם" (כ"ג כ"ב)
רש"י: "נאמן שלם שכר"

הכסף שנשמר!

החליט פעם הצאר הרוסי להדיח את האצילים בעלי המחוזות ולמסור נחלותיהם רק לנאמניו. בין מנהלי האחוות של הפריצים היה חסיד בשם: ר' דובטשא - ששימש את אדוניו בנאמנות - וגם הפקיד את כל הונו ב'כספת' אדוניו הפריץ.

חשש ר' דובטשא, שהפריץ יברח מאימות המלכות ויקח עמו את כל כספו ורכושו - שהפקיד בידיו במשך כל השנים. פנה איפה אל רבי נתן עם סכום הגון ל'פידיון', בכדי שמוהר"נ יתפלל עליו.

אך רבי נתן סירב לקבל את הפדיון ואמר לו: 'השם יתברך שיגר אליך צרה, בכדי שתתקרב אליו מעט ותשוב אליו עוד יותר בתשובה ובמעשים טובים - ואתה מזה!?' ואתך מזה!?

והוסיף: אם ה' יתברך שולח זאת אליך, מצפה הוא ממך לדבר מה! אולי צריך הנך יותר לפשפש במעשיך ולתקן דרכיך. ואם תעשה כך - גם אני אסייע בעדך ואבקש עבורך לישועה ורווחה. ש' ר' דובטשא לביתו, ערך חשבון הנפש, קיבל על עצמו להוסיף בעבודת השם, והתפלל מעומק הלב לישועתו.

ואכן הישועה באה - כשהפריץ בעצמו פנה למעונו, ואמר לו: 'מכיוון שעבדתני באמונה, ואני בורח עכשיו, באתי להחזיר לך את כל ממונך שהפקדת אצלי... ויהי לפלא נוהג זה - במנהגם של הפריצים בימים ההם!'

"וספרתם לכם" (ויקרא כג ט"ו)

ספירת העומר בעיר ברסלב

היה זה בעיר 'ברסלב', עיר מגוריו של רבי נתן מברסלב לאחר הסתלקותו של רבינו הקדוש, היו מתקבצים ובאים החסידים על חג השבועות לשהות בצלו של התלמיד הגדול מוהר"נ זי"ע.

תלמידי מוהר"נ היו מקדימים לבוא כבר לכל הפחות יום אחד קודם חג השבועות, וזאת מהטעם שרצו להתפלל יחד עם כלל אנשי שלומנו את ה'ספירת העומר' האחרונה עם סיום הספירה, לילה לפני כניסת חג השבועות - שער החמישים.

התעוררות גדולה במיוחד הייתה כשספרו אז 'ספירת העומר', פחד ורעדה אחזוהו בכל רחובות העירה מהקולות והזעקות של החסידים בספירת העומר האחרונה.

מרב ההתעוררות וחדת אלוהים שאפפו את כולם, היו החנונים שבעיר ברסלב סוגרים חניוניהם כבר לפנות ערב, כשהם מצפים לישועת העומר שהדהד ברחבי העיר.

בְּחִיּוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת | מִן הַקָּדָשׁ מֵהָאֵשׁ הַקְּדוֹשִׁים

יְלָדִים יְקָרִים! קְדַם מִסְפָּר; רְבִי נַחְמָן מְטַלְשִׁין תְּלַמִּידוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל רְבִי נֶטָן, הַתְּאָרֵם פְּעַם אֶצֶל אָחִד לְסַעֲדוֹת שְׁפָת. בְּעַל הַבַּיִת נֶטָן לֹא לְאֶלֶל 'מִקְרָם חֵם', וְאָמַר לוֹ: 'אֶלְכִי, מִקְרָם חֵם'. וְחָזַר עַל קֶדַם פְּמָה וְכַמָּה פְּעָמִים.

לְאַחַר מִכָּן, אָמַר רְבִי נַחְמָן: שְׁאִפִּילוּ שְׁזָה הָיָה מִקְרָם כְּחוֹשׁ, אֶדְּ מִפְּיוֹן שְׁזָה הָיָה חֵם, זֶה הָיָה טוֹב. וְהַמְשִׁיל זֹאת לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם - שְׂאֵם עוֹבְדִים אֶת הַשֵּׁם בְּחִמּוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת, יֵשׁ בְּכֶדַם טַעַם מִקְחָד. וְעַל חֲשִׁיבוֹת עֲשִׂית הַמִּצְוֹת הַהַתְּלֵהבוֹת נוֹכַח לְלַמֵּד מִהַכּוֹתֵב בְּאֵהַר הַקְּדוֹשׁ. שְׁעָקַר חֲשִׁיבוֹת הַמִּצְוָה פְּשָׁנָה; בְּדַחִילוּ וְרַחֲמִיו - בְּיָרָאת הַשֵּׁם - בְּהַתְּעוֹרְרוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת.

וְזֹאת הַכְּנִיסָה הַפְּעַל שֵׁם טוֹב - לְעֲשׂוֹת אֶת הַמִּצְוֹת בְּחִיּוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת מִקְרָבָה, לֹא לְהִיּוֹת שְׁנוּנִיִּים, אֶלְאִי עִם כָּל הַבְּרָעָן. כָּל עֲצוּמֵי תֵאֲמָרְנָה.

וְכֹן יִדְעַ מַה שְׁרָבִי נֶטָן אָמַר כְּשֶׁהִתְקַרַב לְרַבְנֵנוּ, שֶׁהַהֲבָדַל בֵּין קֶדָם הַהַתְּקַרְבוֹת וְלֶאֱחָרֵי - הוּא כְּמוֹ הַחֲלוּק בֵּין שְׂטִיטָדָא מַמָּה לְקָרָה, זֶה אוֹתָהּ פְּשִׁטִּיָה אֶדְּ אִם זֶה חֵם - זֶה מִשְׁחָי אַחַר לְגַמְרִי. נְכַנִּיס חִמּוֹת וְהַתְּלֵהבוֹת בְּמִצְוֹת שְׁאֵנוּ עוֹשִׂים, בְּלַמִּיד בְּתַפְלָה, וְכֶדַם הַשְּׁפָעְתָם יִהְיוּ תְרַבָּה יוֹתֵר חֶזֶק, גַּם עֲלֵינוּ, וְגַם לְמַעַלָּה בְּשָׂמִים.

כאילו היא: 'אלמנה וגרושה' אצלו - מהות ישנה. אלא תהיה אצלו כחדשה, בהתחדשות חדשה, בחינת בתולה. וכדברי חז"ל עה"פ 'היום אם בקולו תשמעו' שבכל יום יהיו בעיניו כחדשים כאילו היום קיבלה מהר סיני. ועיין בליקוטי מוהר"ן (רע"ב), שזה כלל גדול בעבודת ה' שלא ישים לנגד עיניו, כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו.

"אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב" (כ"א י"ז)

'מום' בגמטריא: שמונים ושש כמספר א' לוקים רמו על 'דינים': כשרוצים להקריב - ללמד תורה ולקרב בני אדם לעבודת השם יתברך, אי אפשר לעשות זאת בדרך של הקפדה ודינים וכדברי התנא: 'ולא הקפדן מלמד'.

"אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדים" (כ"ג, ד)

'ב' פעמים מועד. מועדי ה', ולאחר מכן: 'אשר תקראו אותם במועדים'. ע"פ מה דנפסק (ש"ע) אר"ח תקכ"ט א): על המועדים דבעינן - 'חציו לה' וחציו לכם'. וזהו: 'מועדי ה'' - חציו לה'. ו'במועדים' - חציו לכם.

"מקרא קודש... שבת היום לה" (כ"ג א)

'שבת היום לה'. שבת היא התגלות הבריאה. ועיקר בריאת ומעלת האדם הוא בכוח הדיבור כמובא. וזה: 'מקרא קודש' הרומז על: הדיבור (עיין ליקוטי ד' ח"ב) - 'שבת היום לה' - נכללים בבחינת: שבת.

"בין הערביים פסח לה" (כ"ג, א)

לפעמים דייקא מתוך הירידה אפשר לזכות לעלייה כמובא: "ירידה לצורך עליה" וזהו: "בין הערביים" - ערב - סופו של יום, הרומז על עת ירידה והסתרה (עיין בליק"ה תפילת המנחה) דייקא אז: 'פסח לה', אפשר לדלג להקב"ה. וכפי המובא בשם הבעש"ט: כשאדם בא בסופו של יום ורואה שלא ניצל היטב יום זה לעבודת ה', ונכנס לבית המדרש ולבו מיצר על כך נעשים מנך שעשועים גדולים להשי"ת. וזהו: "בין הערביים פסח הוא לה". שבי'ן הערביים דייקא אז נעשים שעשועים גדולים להשי"ת.

"תספרו חמשים יום" (כ"ג ט"ז)

'תספרו' ולא 'תמנונו'. ספירה - מלשון ספיר ונהיר שימי הספירה מאירים לאדם בכל יום מחדש את המידה של אותו היום כמובא בספרי אמת בענין ספירת העומר. ובליקוטי מוהר"ן (קפ"ב): שכל מה שהעולם מדברים בימי הספירה, רומזים על הספירה של אותו היום, ומי שמבין יכול לשמוע זאת.

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם" (כ"ג ט"ו)

מ'מחרת השבת' - ר"ת 'מה'. מ'יום הביאכם' ר"ת 'מה' תכלית ספירת העומר להגיע לספירת ה'מלכות' בבחינת 'מה'.

וענינו לתקן פנס תלמידי ר"ע שלא נהגו כבוד זה בזה היפך ממידת "מה". וכבר מובא בארכה בענין הספירה הוא הנפת עומר שעורים שאנו עדיין כדלים וכאביונים עד חג השבועות שאז מקריבים שתי הלחם. ובליק"ה (ספירה ה"א) בספירה אנו עוסקין לתקן הדמים ע"י הדמימה והשתיקה ששומע שזה עיקר התשובה. וזה בחינת העומר שעורים שהוא מאכל בהמה שאין לה בחינת דיבור. דזהו רמז על בחינת "מה"

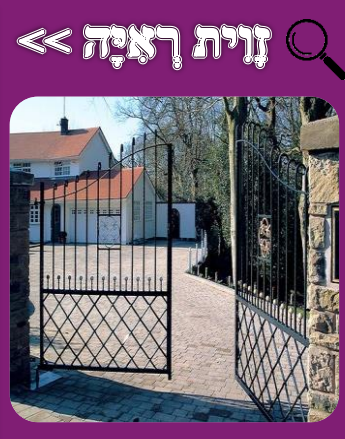
"ושמרתם את מצוותי ועשייתם אתם" (לא, כב)

לפני קיום המצוה, הוא עדיין בגדר: 'ושמרתם את מצוותי', שהמצוות עדיין הם בידיו ית' כביכול. אך לאחר מכן נהיה אֲתָם' ב'סגול' שנקראים בשמם של עם ישראל שעשוהו. ע"ד המובא עה"פ: "כי בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה". שבתחילה זה: תורת ה' אך לאחר שעסק בה זה נהיה: תורתו - "ובתורתו יהגה". וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"ה) על 'שכל הנקנה' שנהיה שלו.

"המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים אני ה'" (ל"ג כ"ב)

בתחילת 'ציאת מצרים' הרומז על כלל הגלויות והמצרים שחפצים לצאת מהם, זה: 'אלוקים', הרומז על דינים - 'כל התחלות קשות' (מכילתא פ"ב). אך לאחר מכן: "אני ה'" - מידת הרחמים. וכמאמרם (שה"ש פ"ה): 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ופתח לכם פתח כפתחו של אולם' ובליקוטי מוהר"ן (תורה ס'): שתחילת היום צר וקשה, ולאחר מכן היום מתרחב והולך.

השערים נפתחים מחדש
עם פתיחת שערי הזמן החדש
"זמן קיץ"
הזדמנות פז
לפתיחה מיוחדת של שערינו ולבנו אנו!
"והחכם עיניו בראשו..."
(בראש הזמן)

זְרִית רְאִיָּה

מִן הַקָּדָשׁ מֵהָאֵשׁ הַקְּדוֹשִׁים | בְּחִיּוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת

יְלָדִים יְקָרִים! קְדַם מִסְפָּר; רְבִי נַחְמָן מְטַלְשִׁין תְּלַמִּידוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל רְבִי נֶטָן, הַתְּאָרֵם פְּעַם אֶצֶל אָחִד לְסַעֲדוֹת שְׁפָת. בְּעַל הַבַּיִת נֶטָן לֹא לְאֶלֶל 'מִקְרָם חֵם', וְאָמַר לוֹ: 'אֶלְכִי, מִקְרָם חֵם'. וְחָזַר עַל קֶדַם פְּמָה וְכַמָּה פְּעָמִים.

לְאַחַר מִכָּן, אָמַר רְבִי נַחְמָן: שְׁאִפִּילוּ שְׁזָה הָיָה מִקְרָם כְּחוֹשׁ, אֶדְּ מִפְּיוֹן שְׁזָה הָיָה חֵם, זֶה הָיָה טוֹב. וְהַמְשִׁיל זֹאת לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם - שְׂאֵם עוֹבְדִים אֶת הַשֵּׁם בְּחִמּוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת, יֵשׁ בְּכֶדַם טַעַם מִקְחָד. וְעַל חֲשִׁיבוֹת עֲשִׂית הַמִּצְוֹת הַהַתְּלֵהבוֹת נוֹכַח לְלַמֵּד מִהַכּוֹתֵב בְּאֵהַר הַקְּדוֹשׁ. שְׁעָקַר חֲשִׁיבוֹת הַמִּצְוָה פְּשָׁנָה; בְּדַחִילוּ וְרַחֲמִיו - בְּיָרָאת הַשֵּׁם - בְּהַתְּעוֹרְרוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת.

וְזֹאת הַכְּנִיסָה הַפְּעַל שֵׁם טוֹב - לְעֲשׂוֹת אֶת הַמִּצְוֹת בְּחִיּוֹת וּבְהַתְּלֵהבוֹת מִקְרָבָה, לֹא לְהִיּוֹת שְׁנוּנִיִּים, אֶלְאִי עִם כָּל הַבְּרָעָן. כָּל עֲצוּמֵי תֵאֲמָרְנָה.

וְכֹן יִדְעַ מַה שְׁרָבִי נֶטָן אָמַר כְּשֶׁהִתְקַרַב לְרַבְנֵנוּ, שֶׁהַהֲבָדַל בֵּין קֶדָם הַהַתְּקַרְבוֹת וְלֶאֱחָרֵי - הוּא כְּמוֹ הַחֲלוּק בֵּין שְׂטִיטָדָא מַמָּה לְקָרָה, זֶה אוֹתָהּ פְּשִׁטִּיָה אֶדְּ אִם זֶה חֵם - זֶה מִשְׁחָי אַחַר לְגַמְרִי. נְכַנִּיס חִמּוֹת וְהַתְּלֵהבוֹת בְּמִצְוֹת שְׁאֵנוּ עוֹשִׂים, בְּלַמִּיד בְּתַפְלָה, וְכֶדַם הַשְּׁפָעְתָם יִהְיוּ תְרַבָּה יוֹתֵר חֶזֶק, גַּם עֲלֵינוּ, וְגַם לְמַעַלָּה בְּשָׂמִים.